

Arrest

nr. 106 689 van 12 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 6 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 november 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 december 2012 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster komt op 28 augustus 2011, in het bezit van een nationaal paspoort voorzien van een visum type D geldig van 16 augustus 2011 tot 16 februari 2012 en afgeleverd met het oog op een tewerkstelling als au pair, België binnen.

1.2. Verzoekster en haar Belgische partner leggen op 23 mei 2012 te Dendermonde een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.3. Tevens op 23 mei 2012 dient verzoekster een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 7 november 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 20 november 2012 aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.05.2012 werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit: China

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn/haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980, Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

-Foto's: op de meeste voorgelegde foto's kunnen geen data afgelezen worden waardoor deze foto's geen afdoende bewijs voor de relatie vormen. Zonder data kan immers niet nagegaan worden wanneer deze foto's werden genomen en aldus vormen ze geen bewijs voor de duurzaamheid van de relatie. Op die foto's waarop wel een datum valt af te lezen, is de oudste datum niet recent genoeg om minimum 2 jaar samenwoning of relatie voor de aanvraag afdoende aan te tonen.

-Verscheidene documenten, waaronder e-mailverkeer en chatberichten tussen betrokkenen en een gezamenlijke bankrekening : de vermelde data op deze documenten zijn echter te recent om minimum 1 jaar samenwoning of 2 jaar stabiele en duurzame relatie voorafgaand aan de aanvraag afdoende aan te tonen.

-Go Passes : hierop zijn geen namen vermeld en daardoor kan er niet nagegaan worden of het wel degelijk over de betrokkene of haar partner gaat. Daarenboven zijn deze Go Passes evenlin oud genoeg om als voldoende wijze aan te tonen dat betrokkenen reeds twee jaar een stabiele en duurzame relatie hadden voorafgaand aan de aanvraag.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“1. De motivering in de bestreden beslissing

De Minister van Binnenlandse Zaken wijst het verzoek af door te stellen dat verzoekster niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980.

2. Juridisch kader

Op grond van artikel 62 van de Vreemdelingenwet moet elke administratieve beslissing met redenen worden omkleed en ter kennis worden gebracht van de betrokken vreemdeling.

De Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen [B.S. 12 november 1991] legt eveneens een motiveringsverplichting op. Het tweede artikel van deze wet bepaalt dat de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Het derde artikel voegt hieraan toe dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Artikel 6 van de Motiveringswet van 1991 bepaalt dat de wet slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen dan die bepaald in de voorgaande artikelen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

3. Toetsing

3.1. De formele motiveringsplicht werd geschonden

De formele motiveringsverplichting valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste.

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het het bevel het land te verlaten. De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoekster. De gevolgen van de beslissing zijn dermate ernstig voor haar dat zij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot weigering van vestiging.

Om aan de draagkrachtvereiste voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn. De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen. [R.v.St., De Clercq, nr. 64939, 28 februari 1997]

De beslissing d.d. 7.11.2012 stelt: [...]

1.

Verzoekster leerde haar vriend de heer [...] (van Belgische nationaliteit) in 2010 kermen via internet.

Zij onderhielden sinds hun kennismaking dagelijks contact, via mail en via MSN (webcam).

Uit de mailberichten welke verzoekster heeft overgemaakt aan de gemeente bij het indienen van de aanvraag blijkt duidelijk de intieme relatie tussen partijen. Sinds zij elkaar hadden leren kennen, konden ze niet meer zonder elkaar. Meermaals per dag werd er via internet afgesproken.

In augustus 2011 is verzoekster naar België gekomen teneinde bij een Brussels gezin als au pair te werken.

Onmiddellijk bij haar aankomst - op dezelfde dag zelfs - hebben verzoekster en de heer [...] met elkaar afgesproken.

In mei 2012 hebben zij op de gemeente een verklaring van wettelijke samenwoning ondertekend. Sindsdien wonen zij samen te 9200 Dendermonde, [...].

2.

Verzoekster heeft op 23 mei 2012 een aanvraag ingediend tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

Bij beslissing d.d. 7.11.2012 (ter kennis gebracht op 20.11.2012) werd verzoekster een verblijf van meer dan drie maanden geweigerd en werd haar het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

3.

De bestreden beslissing stelt dat op de meeste foto's geen data kunnen afgelezen worden waardoor deze geen afdoende bewijs leveren van minimum 1 jaar samenwoning of 2 jaar stabiele relatie.

Verzoekster en haar vriend hebben er echter nooit bij stilgestaan dat het vermelden van data op foto's noodzakelijk zou zijn in het kader van een latere procedure.

Dit geldt eveneens voor de andere documenten zoals de emails, chatberichten en Go Passes.

Zij hebben bijgevolg enkel de documenten kunnen overhandigen waarvan zij nog in het bezit zijn.

De functie op het fototoestel tot het vermelden van data op de foto's werd pas door partijen later ingeschakeld.

4.

Uit bovenstaand feitenrelaas blijkt dat de motivering uit de bestreden beslissing objectief correct is, doch het is niet evenredig aan het belang ervan voor verzoekster.

Zij heeft inmiddels in België het 'centrum van haar belangen' gevestigd en wenst alhier door te leven te gaan zoals elke andere medeburger.

Ingevolge haar liefdesrelatie met de heer [...] is het voor verzoekster onmogelijk terug te keren naar haar land van herkomst teneinde de aanvraag aldaar te kunnen indienen gelet op het feit dat deze procedure daar lange tijd in beslag kan nemen.

Het zou onmenselijk zijn voor verzoekster om haar partner hier in België achter te laten.

Ingevolge haar voorlopig verblijf is verzoekster op zoek gegaan naar werk. Zij was dan ook tewerkgesteld in een restaurant-brasserie.

Het leven van verzoekster speelt zich in België af.

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. [R.v.St., nr. 154.954, 14 februari 2006]

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard.

De Minister heeft zich uitsluitend gebaseerd op het niet voldoen aan de voorwaarden om haar beslissing te nemen, wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de minister niet met de vereiste zorgvuldigheid haar beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd."

2.1.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gesteld dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, nu zij niet op afdoende wijze aantoonde een duurzame en stabiele relatie met haar partner te onderhouden. Meer specifiek wordt gesteld dat op grond van de bij de aanvraag voorgelegde stukken niet blijkt dat verzoekster en haar partner als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag elkaar driemaal hebben ontmoet waarbij deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. Hierbij wordt ook concreet ingegaan op de verschillende voorgelegde stavingstukken.

Verzoekster betoogt dat de weergegeven motivering niet evenredig zou zijn aan het belang van de bestreden beslissing, nu zij inmiddels in België het centrum van haar belangen heeft gevestigd. De Raad stelt evenwel vast dat de bestreden beslissing werd genomen in antwoord op een aanvraag van verzoekster van 23 mei 2012 om in het bezit te worden gesteld van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit in functie van haar relatie met een Belgische onderdaan. Er blijkt niet dat verzoekster op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op een andere grond over een verblijfsrecht of -machtiging beschikte. In het licht hiervan dient te worden aangenomen dat de weergegeven motivering pertinent en draagkrachtig is en verzoekster in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Verweerder kon of diende ook niet motiveren over elementen waarvan niet blijkt dat hij er voorafgaandelijk van in kennis werd gesteld. Verzoekster maakt aan de hand van haar betoog niet aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing niet als afdoende in de zin van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 kan worden beschouwd.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

2.1.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing als dusdanig niet betwist. Zij erkent integendeel dat de motivering die aan deze beslissing ten grondslag ligt “*objectief correct is*”. Door louter te trachten te verduidelijken waarom zij enkel de voorgebrachte stukken kon voorleggen en waarom zij andere stukken niet kon aanbrengen, weerlegt zij geenszins de motivering van de bestreden beslissing.

2.1.2.3. In zoverre verzoekster aangeeft van oordeel te zijn dat de bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel schendt, wijst de Raad erop dat het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Verzoekster toont met haar uiteenzetting – waarbij zij op algemene wijze betoogt dat zij inmiddels het centrum van haar belangen in België heeft, dat het onmenselijk zou zijn voor haar om haar partner in België achter te laten en dat zij tijdens haar voorlopig verblijf in het Rijk was tewerkgesteld in een restaurant-brasserie – een dergelijke kennelijke wanverhouding evenwel niet aan. Wat de door haar aangehaalde tewerkstelling betreft, dient ook te worden gesteld dat verzoekster wist dat zij slechts tijdelijk was toegelaten tot een verblijf in België, en aldus slechts tijdelijk kon werken, en dit in afwachting van een beoordeling van haar aanvraag. De Raad benadrukt bovendien dat verzoekster met haar uiteenzetting niet aantoonde dat zij aan de voorwaarden voldoet die voorzien zijn in artikel 40bis, § 2, eerste lid 2° juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Het is de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag in te willigen en de loutere verwijzing naar het evenredigheidsbeginsel laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (Cass.12 december 2005, AR C040157F). De Raad merkt verder ook nog op dat de bestreden beslissing, in tegenstelling tot

hetgeen verzoekster lijkt aan te geven, als dusdanig niet inhoudt dat zij dient terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen. Er wordt niet betwist dat verzoekster op ontvankelijke wijze in België de aanvraag kan indienen. Wel wordt geoordeeld dat zij niet op afdoende wijze heeft aangetoond te voldoen aan de wettelijke voorwaarden. Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster toont niet aan dat verweerder zijn beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of op basis van een incorrecte feitenvinding tot zijn besluit zou zijn gekomen. Zij betoogt slechts op algemene wijze dat de bestreden beslissing niet met de vereiste zorgvuldigheid werd voorbereid, doch blijft in gebreke te duiden met welke concrete gegevens – die een andere beslissing door het bestuur tot gevolg hadden kunnen hebben – ten onrechte geen rekening werd gehouden. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij verstrekt volgende toelichting:

“Verzoekster woont inmiddels geruime tijd in België en heeft hier het ‘centrum van haar belangen’ gevestigd, in die zin dat haar privé-leven inmiddels volledig verankerd is in België.

De partner van verzoekster woont immers in ons land.

Door de handhaving van de bestreden beslissing, en de daaruit voortvloeiende weigering tot vestiging, zou het recht van verzoekster op eerbiediging van zijn privé-, gezins-, en familieleven (artikel 8 EVRM) op onaanvaardbare wijze worden geschonden.

Indien verzoekster de aanvraag zou indienen in haar land van herkomst, zou zij gedurende enkele jaren gescheiden worden van haar sociale relaties, aangezien deze procedure enkele jaren in beslag neemt. Ook al betekent dit slechts een ‘tijdelijke verwijdering van het grondgebied’, zulks is vanzelfsprekend niet bevorderlijk voor een relatie, van welke aard ook.

Bovendien is het onmenselijk voor verzoekster om haar partner hier in België achter te laten.”

2.2.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In zoverre verzoekster verwijst naar een privéleven in België dat losstaat van haar gezinsleven met haar Belgische partner kan de Raad enkel opmerken dat verzoekster enig privéleven in de zin van artikel 8, eerste lid van het EVRM niet op concrete wijze aannemelijk maakt. Verzoekster kan er zich op dit punt

niet toe beperken op zeer algemene wijze te stellen dat het centrum van haar belangen inmiddels in België zou zijn gevestigd. Verzoekster wijst ook nog op de sociale relaties die zij in België zou hebben opgebouwd, doch zij brengt hiervan evenmin enig (begin van) bewijs aan, laat staan dat zij aantoonst dat de door haar opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Er moet worden geduurd dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290).

Zelfs indien verder wordt aangenomen dat er tussen verzoekster en haar Belgische partner sprake is van een werkelijk gezinsleven, dient in ieder geval te worden vastgesteld dat verzoekster door louter te stellen dat haar partner in ons land woont nog niet aantoonst dat verweerder een op hem rustende uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting zou miskennen of dat de bestreden beslissing een niet-gerechvaardigde inmenging uitmaakt in dit gezinsleven. De Raad wijst er hierbij op dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster toont ook niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om met haar partner in haar land van herkomst of elders te verblijven en dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om een gezin te vormen met haar partner. De bestreden beslissing heeft verder niet tot gevolg dat verzoekster enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden kan in casu geen schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld.

2.2.2.2. Artikel 12 van het EVRM luidt verder:

“Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen.”

Er dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing op zich verzoekster niet verhindert om te huwen en een gezin te stichten. Verzoekster betoogt verder ook op geen enkele wijze dat er sprake is van concrete huwelijksplannen, laat staan dat zij stukken ter staving hiervan aanbrengt. Een schending van artikel 12 van het EVRM blijkt dan ook evenmin.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingszaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS